

Ο Άγιος Παΐσιος Αγιορείτης και η μανία των Ζηλωτών

[Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες](#) / [Άγ. Παΐσιος Αγιορείτης](#) / [Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)

Απόσπασμα από το βιβλίο:
Ο ΑΣΚΗΤΗΣ ΤΗΣ ΠΑΝΑΓΟΥΔΑΣ
πρεσβ. ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ ΤΑΤΣΗ

Ο Γέροντας, παρόλο που η ασκητικότητά του ήταν παραδεκτή από όλους, αντιμετώπισε πολλές φορές την μανία των ζηλωτών του Αγίου Όρους και τα πικρά σχόλια των ζηλότυπων μοναχών, των εγγύς και των μακράν. Ήταν μέσα στο σχέδιο του Θεού να πικραθεί από τους ίδιους τους αγιορείτες. Αυτό φυσικά δεν σημαίνει ότι μέσα στο Άγιον Όρος δεν υπήρχαν μοναχοί που τον αγαπούσαν και τον συμβουλευόνταν. Κάθε άλλο. Δεκάδες μοναχοί περνούσαν από το ταπεινό κελί του για να πουν τους λογισμούς τους και να πάρουν τη γνώμη του. Αλλά και μετά την κοίμηση του Γέροντα εκδηλώθηκαν αντιδράσεις, που απέδειξαν για μια ακόμα φορά, ότι υπάρχουν άνθρωποι που φορούν το μοναχικό ράσο και ενώ θα έπρεπε να είχαν πνευματική ευαισθησία και να είναι προσεκτικοί σε κάθε τι που λένε και γράφουν, πέφτουν πολύ χαμηλά και αποκαλύπτουν τον ψυχικό τους κόσμο που είναι σπήλαιο ληστών.

α'. Η μανία των ζηλωτών

Οι ζηλωτές, παλαιοημερολογίτες με ου κατ' επίγνωσιν ζήλο και έμμονες ιδέες,

κατέκριναν το Γέροντα, γιατί δεν ακολουθούσε τη δική τους γραμμή στο θέμα των σχέσεων με το Οικουμενικό Πατριαρχείο. Ζητούσαν να διακόψει κάθε σχέση μ' αυτό, να μην μνημονεύει τον Πατριάρχη και να διαφωτίζει τους επισκέπτες του σχετικά με τους κινδύνους που αντιμετωπίζει η Ορθοδοξία από τον Πατριάρχη και τις ενέργειές του. Οι άνθρωποι αυτοί αδιαφορούσαν εντελώς για τη μεγάλη πνευματική προσφορά του Γέροντα, για τη μέριμνα του να καλλιεργηθούν οι άνθρωποι σύμφωνα με το ορθόδοξο ήθος, για την καλή ανησυχία που έσπερνε στους ανθρώπους, για την παρηγοριά που τους έδινε, για την προσευχή που έκανε για τους πονεμένους, για την μεγάλη του ασκητικότητα, με δύο λόγια για την ευλογημένη παρουσία του στο Άγιον Όρος. Ήθελαν σώνει και καλά ο Γέροντας να αρνηθεί την Εκκλησία και να γίνει ένας τυφλός ζηλωτής.

Ενδεικτικά αναφέρουμε δύο περιπτώσεις: Το περιοδικό «Άγιος Αγαθάγγελος Εσφιγμενίτης», της μονής Εσφιγμένου, που κρίνει τους πάντες και τα πάντα και μόνο τον εαυτό του ξεχνάει, σε κάποιο σχόλιο του που φέρει τον τίτλο «Και μετά θάνατον επιζήμιος ο π. Παΐσιος ο αγιορείτης», λέγει και τα εξής: «Παρεκτραπέντος αυτού, εις την Ορθόδοξον Πίστιν των Πατέρων μας, επλάνει τον λαόν του Θεού, όστις ήρχετο εκ περάτων της γης να τον συμβουλευθή και συνεβούλευεν αυτούς να ακολουθούν αιρετικούς ποιμένας». Και επειδή είχε πληροφορηθεί το καλό περιοδικό ότι επρόκειτο να κυκλοφορήσουν και βιογραφίες του Γέροντα, ανησυχούσε γιατί και μετά την κοίμησή του θα ήταν επικίνδυνος. Μάλιστα προέτρεπε τους βιογράφους και αρθρογράφους να μην επιβαρύνουν την ψυχή τους με το να γράφουν για την ανύπαρκτη αγιότητα του π. Παϊσίου.

Αλλά και στο περιοδικό «Αγιορείτης» κατηγορείται ο Γέροντας, όπως και όλοι οι σύγχρονοι Γέροντες, γιατί ποτέ δεν συμβούλεψαν «κάτι που να προστατεύει τους πιστούς από τας αντορθόδοξους ενεργείας του Οικουμενικού πατριάρχου και των δορυφόρων του. Ουδέποτε! Δια θέματα πίστεως ετήρουν σιγήν, σιγήν ένοχον και κατάκριτον κατά τους αγίους Πατέρας». Και αμφισβητώντας τα χαρίσματα που είχαν, ο συντάκτης του σχολίου λέγει ότι δεν αποτελούσαν κριτήριο Ορθοδοξίας, αλλά «είχον γίνει παίγνιον του πονηρού, αφού τίποτα από τα λεγόμενά τους δεν εναρμονίζεται προς τον Πατερικόν, αντιαιρετικόν λόγον, γενόμενοι αιτία να παραμένουν τόσαι ψυχαί εις την κοινωνίαν της αιρέσεως».

Δεν χρειάζεται να σχολιάσουμε τα ανωτέρω αποσπάσματα, γιατί είναι άδικα και προπαντός εμπαθή. Τα αναφέραμε μόνο για να φανεί ότι ο Γέροντας αντιμετώπιζε όσο ζούσε την μανία των ζηλωτών, οι οποίοι συνεχίζουν την τακτική τους και μετά την κοίμηση του.

β'. Η πικρία των ζηλότυπων

Εκτός από τους ζηλωτές υπήρχαν και οι ζηλότυποι, οι μοναχοί εκείνοι που πικραίνονταν από τη μεγάλη φήμη του Γέροντα, από το αδιάκοπο ποτάμι των ανθρώπων που κατηφόριζε στην Παναγούδα, από τα διάφορα θαυμαστά γεγονότα που διηγούνταν οι προσκυνητές, από την ακτινοβολία της αγίας του μορφής. Και δεν ήταν λίγοι αυτοί. Έτσι ακούγαμε συχνά να λένε ότι ο Γέροντας ήταν μάγος, ότι εντυπωσίαζε τον κόσμο με τα διάφορα μαγικά που έκανε, ότι τη νύχτα με το φακό αναμμένο επικοινωνούσε με τα πονηρά πνεύματα κ.λπ. Θυμάμαι χαρακτηριστικά ότι κάποτε ο Γέροντας μου είχε πει με βαθιά πικρία για τις κατηγορίες αυτές: «Τι να σου πω, παπά μου, εγώ δεν προλαβαίνω να κάνω καμιά δουλειά την ημέρα από τον κόσμο που περνάει. Έτσι αναγκάζομαι το βράδυ με το φακό να κάνω κάτι. Θέλω να πλύνω ένα ράσο και αναγκάζομαι να το πλένω με αναμμένο το φακό τη νύχτα. Και βλέπουν οι αδελφοί από τα κελιά και λένε ο Παΐσιος κάνει μάγια. Τι να πω;».

Άλλοι πάλι τον κατηγορούσαν ως φιλοχρήματο. Έλεγαν ότι ο κόσμος που πηγαίνει εκεί, μπαίνει μέσα στην εκκλησία και ρίχνει ένα σωρό χρήματα. Και γι' αυτή την κατηγορία μου είχε πει: «Ξέρεις δεν ανοίγω το κελί να περάσουν μέσα οι επισκέπτες, για να προσκυνήσουν, παρόλο που έτσι πρέπει να γίνεται. Δεν θέλω να πουν ότι ανοίγω για να αφήνουν χρήματα». Και τα έλεγαν αυτά μικρόψυχοι αγιορείτες πατέρες, που ασφαλώς γνώριζαν ότι ο Γέροντας ήταν ακτήμων. Και απτή απόδειξη ήταν το γεγονός ότι ποτέ δεν εισέπραττε τις ταχυδρομικές επιταγές που του έστελναν. Πάντα τις επέστρεφε.

Άλλοι πάλι μόλις ξημέρωνε και έβλεπαν τους προσκυνητές να κατηφορίζουν προς την καλύβη του Γέροντα, έλεγαν με ειρωνεία ότι πρωί - πρωί ανοίγει το κατηχητικό σχολείο ο Παΐσιος. Και άλλοι πάλι παραξενεύονταν από την τακτική των προσκυνητών να επιμένουν να δουν «έναν αγράμματο καλόγερο, που τίποτα το ιδιαίτερο δεν είχε να προσφέρει». Υπήρχαν τέλος και πολλοί λόγιοι και καταρτισμένοι μοναχοί, οι οποίοι ασχολούνταν με τα της Ιεράς Κοινότητας, που δεν θέλησαν ποτέ να κατηφορίσουν προς το κελί του Γέροντα, γιατί πίστευαν ότι η φήμη του Γέροντα ήταν υπερβολική και μάλλον επρόκειτο περί πλάνης. Αλλά έτσι συμβαίνει πάντα. Δεν είναι εύκολο να δεχτείς έναν άγιο άνθρωπο, την ώρα που εσύ ο ίδιος έχεις εγκαταλείψει τον προσωπικό σου αγώνα ή έχεις πέσει στην παγίδα της πνευματικής αυτάρκειας.

Τελικά αποδείχτηκε ότι οι κοσμικοί άνθρωποι είχαν καθαρότερη καρδιά και γι' αυτό έτρεχαν κοντά στο Γέροντα και ωφελούνταν πνευματικά.

Πηγή: Αντιαιρετικόν Εγκόλπιον- impantokratoros.gr